

DONATO
KARIZI
ČOVEK IZ
LAVIRINTA

Preveo Ljubeta Babović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

Antoniju.
Mom sinu, mojoj najlepšoj priči

1

Dok je za većinu čovečanstva taj 23. februar bio samo jutro kao svako drugo, za Samantu Andrei mogao je da bude početak najvažnijeg dana njenog mladog života.

Toni Bareta izrazio je želju da razgovara sa njom.

Sem se čitave noći prevrtala u krevetu, kao obuzeta demonima iz nekih horor filmova, pokušavajući da zamisli šta je to podstaklo jednog od najzgodnijih i najviđenijih dečaka u školi – a i šire – da razmeni lepe reči baš sa njom.

Sve je zapravo počelo prethodnog dana. Pre svega, zahtev nije bio upućen direktno njoj, niti je došao od njega lično. Neke stvari među preadolescentima predviđaju poštovanje jasno određenih pravila. Naravno, inicijativa je uvek polazila od onog ko je zainteresovan. Ali, pored toga, postojala je čitava procedura. Toni se poslužio Majkom, jednim iz njegovog kruga, koji se onda obratio Tini, Samantinoj drugarici iz klupe. Tina je to onda rekla njoj. Bila je to jednostavna, direktna rečenica, ali koja je u neistraženom univerzumu srednjih škola mogla da znači mnogo toga.

„Toni Bareta želi da razgovara sa tobom“, šapnula joj je na uvo Tina za vreme časa fizičkog, poskakujući od radosti dok su joj oči i glas blistali, jer prava prijateljica se raduje zbog tebe, kao se njoj samoj nešto lepo dogodilo.

„Ko ti je to rekao?“, upitala ju je odmah Sem.

„Majk Levin me je zaustavio dok sam se vraćala iz toaleta.“

Ako se Majk obratio Tini, onda je stvar poverljiva i mora da ostane takva. „Ali šta ti je tačno rekao?“, upitala ju je ona, da bude sigurna da je Tina *stvarno* dobro razumela. Niko u školi nije zaboravio priču o jadnoj Đini D’Abračo, prozvanoj Udovica, zato što je, nakon što ju je jedan dečak pitao da li ima pratnju za bal na kraju školske godine, ona je tu jednostavnu radoznalost shvatila kao poziv i tako doživela da u dugačkoj haljini od tila, boje breskve, u suzama čeka utvaru, nekoga ko se nikad neće pojaviti.

Tina je uzvratila bukvalno: „Rekao mi je: ‘Reci Samanti da Toni želi da razgovara s njom.’“

Naravno, dok su sve to komentarisale, Samanta ju je terala da ponavlja te reči više puta. Upravo da bi imala garanciju kako Tina nije nešto pogrešno prikazala ili možda iz bojazni da je neko nedobronameran odlučio da obmane njenu drugaricu sa jednim jedinim ciljem: da se naruga njoj.

Nije joj saopšteno „kada“ i „gde“ će se dogoditi to ćaskanje sa Tonijem, pa je to za Sem bio još jedan element frustracije. Možda će se to dogoditi u kabinetu prirodnih nauka ili u biblioteci, zamišljala je. Ili iza tribina sale u kojoj je Toni Baretta trenirao sa košarkaškom, a Samanta sa odbojkaškom ekipom. Bili su isključeni ulaz i izlaz iz škole, a to se neće dogoditi ni u kantini ili na hodnicima, gde je mnogo indiskretnih očiju i ušiju. Međutim, kada dobro razmisli, u tom mučenju što ne zna detalje bilo je i nečeg lepog. Sem ne bi mogla da jasno opiše čudnu mešavinu euforije i depresije koja se pojavila nakon tog jednostavnog zahteva, zato što je tema sastanka mogla da bude iznenađenje ili razočaranje, ali je ona ipak bila zahvalna, da, baš zahvalna zbog onog što joj se događa.

A događalo se upravo njoj, Samanti Andreti, a ne nekom drugom!

Njena majka nije bila u pravu kada je rekla da neke stvari koje se događaju nekom ko ima trinaest godina bolje procenjuju odrasli, zato što su ih sami doživeli u prošlosti. Zato što je u tom trenutku Sem bila srećna, a ta sreća je bila samo njena i to niko na svetu nije mogao da shvati ili oseti. A to ju je činilo privilegovanom... Ili je možda samo jedna jadna naivčina koja se spremala da tresne njuškom o jezivu istinu: na kraju krajeva, Toni Bareta bio je poznat po tome što se poigrava sa devojkama.

Činjenica je da ona nikada nije pomislila na Tonija. Barem ne u tom smislu. Priroda je na tajanstven način počela da deluje na njeno telo i Sem se već navikla na malu mesečnu osudu koju će morati da podnosi velikim delom svog života, ali do tog trenutka nije mogla da proceni pozitivne efekte te „mutacije“. Samanta nikada nije bila svesna da je zgodna, ili je to možda i znala, ali ta stvar za nju još nije bila važna. U stvari, njeni novi oblici koji su počeli da zanimaju dečake bili su otkriće i za nju samu.

Je li Toni to primetio? Je li to bilo ono na šta je ciljao? Da joj zavuče ruke ispod majice ili, *božeoprostimi* i *svetigospodepomoz*i, još niže?

Eto zašto je ujutro 23. februara bio dan nad svim danima! Dok je, iscrpljena od nesanice, posmatrala kako sjaj zore zahvata plafon njene sobe, Sem je ubedila samu sebe da rečenica Tonija Barete nije stvarna, nego samo plod halucinacije. Ili, kako je razmišljala, da je sve to previše i da je ta ideja izgubila svaku verodostojnost u meandrima pejzaža uzavrele mašte svakog preadolescenta. Postojao je samo jedan način da otkrije da li se prevarila. I zbog toga nije mogla da učini ništa drugo osim da podigne svoje umorno telo iz kreveta natopljenog znojem, spremi se i ode u školu.

Tako, nakon što nije obratila pažnju na prekore svoje majke da nije dovoljno pojela za doručak – nije mogla da diše, a kamoli da jede, pobogu! – Sem stavi ranac na leđa, brzo se provuče kroz

vrata kuće i neustrašivo, ali isto tako pomalo rezignirano, krenu u susret svojoj neizbežnoj sudbini.

U pet do osam, ulice četvrti u kojoj je živela porodica Andreti bile su gotovo puste. Oni koji rade poodavno su izašli iz svojih kuća, nezaposleni su se postarali da se u krevetu oslobode posledica pijanstva od prethodne večeri, stariji su čekali toplije sate da promole glavu napolje, dok su studenti čekali poslednji trenutak da se upute tamo gde je trebalo. U stvari, bilo je to neuobičajeno vreme i za Sem. Požele da ode do Tine, kao što je često činila. Ali onda pomisli da njena prijateljica još nije spremna, a ona nije imala strpljenja da je čeka dok se priprema.

Ne tog dana.

Na dugačkom putu trotoarom od sive opeke sreća je samo jednog nosača koji je nameravao da pita za adresu na koju treba da preda robu. Nije ga ni primetila, a čovek je jedva registrovao mirnu devojčicu koja prolazi pored njega. Gledajući je, niko ne bi mogao da zamisli kakvu pometnju nosi u sebi. Sem prođe pored zelene kuće Mačinskih, sa onom ružnom crnom džukelom koja se pritajila iza tarabe i koja je svaki put uplaši, a onda pored male vile koja je nekada pripadala gospođi Robinson, a sada je u stanju raspadanja, zato što rođaci ne mogu da se dogovore oko nasledstva. Prođe pored fudbalskog igrališta iza Crkve Presvetog milosrđa. Bio je tu i vrt sa zabavnim parkom sa ljuljaškama, toboganom i velikom lipom na kojoj je otac Edvard kačio cedulje vezane za aktivnost parohije. Dok je svuda okolo vladala tišina, u dnu puste ulice se već video široki bulevar na kojem se odvijao gust saobraćaj u pravcu centra.

Ali Sem nije primećivala ništa od svega toga.

Pejzaž pred njenim očima bio je kao ekran na koji njen um projektuje nasmejano lice Tonija Barete. Tokom puta vodilo ju je samo nesvesno sećanje na poznate korake koje je ponovila stotinama puta pre toga.

Ipak, kada je stigla na pola puta do zgrade u kojoj je pohađala srednju školu, Sem obuze sumnja da li je odevena prikladno za sastanak. Imala je na sebi omiljene farmerke sa šljokicama na zadnjim džepovima i sitnim poderotinama u visini kolena, a ispod crne *bomber* jakne sa povećim izrezom belu duksericu koju joj je poklonio otac po povratku sa poslednjeg službenog puta. Ali su joj pravi problem predstavljali podočnjaci izazvani dugim noćnim bdenjem. Pokušala je da ih prikrije maminim tečnim puderom, ali nije bila sasvim sigurna da je uspela u tome, jer joj još nije bilo dozvoljeno da se šminka, a ona nije bila tome vična.

Uspori korak i osmotri automobile parkirane duž kolovoza. Odmah odbaci metalik sivi *dodž* i *volvo* bež boje, zato što nisu bili ono što joj je potrebno, jer su bili isuviše prljavi. Konačno nazre ono što joj je trebalo. Na drugoj strani ulice nalazio se beli minivan sa prozorčićima u obliku ogledala. Samanta pređe preko ulice, da dođe do njega i pogleda se. Ali, pošto je proverila da joj podloga za šminku zaista dobro pokriva kesice ispod očiju, ne nastavi odmah hod. Naprotiv, ostade da posmatra odraz svog lica, uokvirenog dugačkom kestenjastom kosom. Obožavala je svoju kosu. Zapita se da li je stvarno dovoljno zgodna za Tonija i pokuša da vidi sebe njegovim očima. Šta on to vidi u njoj? I dok je ispitivala samu sebe, za trenutak se zagleda dublje ispod zamišljene površine.

Ne može biti, reče u sebi. I bolje se zagleda.

Sa druge strane stakla, u senci, nalazio se džinovski zec. I posmatrao ju je, stojeći nepomično.

Samanta je mogla da pobegne – jedan deo nje govorio joj je da to učini, i to što pre – pa ipak nije pobegla. Bila je opčinjena tim pogledom koji je izviraio iz ponora, stajala je kao hipnotisana. *Ovo se ne događa stvarno*, reče u sebi. *Ne događa se meni*, ponovi sa nevericom tipičnom za žrtve, koje su, umesto da izbegnu sopstvenu sudbinu, neobjašnjivo bivale njom privučene.

Devojčica i zec netremice su se gledali neodređeno vreme, kao podstaknuti bolesnom obostranom znatiželjom.

Onda se odjednom zadnja vrata minivana širom otvoriše, zaklanjajući joj pogled na sopstveni odraz. U trenutku u kojem je njeno lice devojčice nestajalo ispred nje, Samanta nije osećala nikakav strah u očima. Osim bleska iznenađenja.

Dok ju je zec odvlačio u svoju jazbinu, Sem nije zamišljala da je to poslednji put da vidi sebe tokom mnogo, mnogo vremena.

Prvo što je izronilo iz tame bili su zvuci, kao orkestar koji stimuje instrumente pre koncerta. Haotični, pa ipak skladni zvuci, ali blagi. Elektronske note, ujednačene. Točkovi kolica koja prelaze sa jednog kraja prostorije na drugi i zveckanje stakala koja udaraju jedno u drugo. Diskretna zvonjava telefona. Brzi, ali laki koraci. Sve to pomešano sa nerazumljivim i udaljenim, ali u svakom slučaju ljudskim glasovima – koliko samo vremena nije čula te glasove? I osećala je sopstveni dah. Pravilan, ali potmuo. Činilo joj se kao da diše u nekoj pećini. Ne, bilo je to nešto što joj je pritiskalo lice.

Druga stvar koju je njena oslabljena svest registrovala bio je miris. Sredstvo za dezinfekciju prostorija. I lekovi. Da, to je miris lekova, pomisli.

Pokuša da se orijentiše. Nije imala osećaj sopstvenog tela, znala je samo da je troma. Držala je zatvorene oči, zato što su joj kapci bili teški, veoma teški. Ali je morala da se napregne da ih podigne. Morala je to da uradi na brzinu, pre nego što bude savladana događajima.

Kontrolisati opasnost. To je jedini način.

Glas koji joj se upravo obratio poticao je odnekud iz nje. Nije to bilo sećanje. Bio je to nagon. Nešto što se formiralo s vremenom, kroz iskustvo. Morala je da nauči da preživljava. Eto zašto je uprkos obamrlosti deo nje uvek bio na oprezu.

Otvori oči – otvori te proklete oči! I gledaj.

Otvori se blaga pukotina u vidnom polju. Suze se izliše u zenicama oka, ali to nije bila emotivna reakcija, već ona koja nastaje zbog neprijatnosti – sada je već retko dozvoljavala onom kopiletu zadovoljstvo da je vidi kako plače. Za trenutak se uplaši da se suoči sa mrakom, ali umesto toga otkri kako plavičasta svetlost preplavljuje prostor oko nje.

Činilo joj se kao da se nalazi na dnu okeana. Udobnog, mirnog.

Ali to je mogao da bude prljavi trik, znala je to dobro, osetila je na svojoj koži koliko može da bude rizično kada ima poverenja. Čim su joj se oči navikle na nove uslove, poče da gleda unaokolo i da ispituje ambijent oko sebe.

Bila je ispružena na nekom krevetu. Plavičasta svetlost dopirala je iz nekoliko neonskih cevi na plafonu. Velika soba sa belim zidovima. Nijedan prozor. Ali u dnu, sa leve strane, nalazio se ogroman zid sa ogledalom.

On ne voli ogledala, reče joj opet onaj glas. Kako je to moguće?

Pored toga, bila su tu neka odškrinuta vrata, a iza njih osvetljeni hodnik. Odatle su dopirali glasovi koje je čula.

Nije to bilo stvarno. Nije imalo smisla. Gde se nalazim?

Ispred vrata je stajala neka ljudska figura, okrenuta leđima, odevena u tamno – uspevala je da je nazre kroz odškrinuta krila vrata. Na boku je nosio pištolj. Kakva je ovo šala? Šta znači?

Tek onda je na malom odstojanju od kreveta primetila stočić sa mikrofonom i magnetofonom. Pored njega je bila metalna stolica, prazna. Ali je na naslonu stolice bio položen sako muškog odela. Blizu je, pomisli. Vratit će se. I oseti kako talas straha raste unutar nje, kao plima.

Nema straha, reče u sebi. Strah je pravi neprijatelj. Moram da odem odavde.

Neće to biti lako, nije verovala da ima snage. Pokuša da pomeri nadlaktice, podiže laktove i osloni se njima na dušek, da se pridigne. Dugačka kestenjasta kosa skliznu joj na čelo. Udovi su joj bili teški, pa ipak je uspela da delimično podigne grudi, ali odmah pade unazad. Nešto ju je zadržavalo da pomeri lice: maska sa kiseonikom, ventilom povezana sa zidom. A na nadlaktici je imala prikačenu infuziju. Povučte cevčicu i izvuče iglu iz vene. Ali, čim se oslobodila blagotvornog gasa, primeti da joj ponestaje daha. Zakašlja se. Pokuša da proguta vazduh koji ju je okruživao, ali je on bio gušći od naleta svežeg vazduha koji je udisala do tada. Oči joj se ispuniše živahnim crnim tačkicama.

Mrak je ponovo počeo da prevladava, ali se nije predavala. Pomeri čaršav kojim je bila pokrivena od struka naniže i kroz zamagljene senke nazre cevčicu koja je polazila od njenih prepona i završavala se u providnoj kesi u kojoj se skupljala žućkasta tečnost.

I dalje na leđima, pomeri desnu nogu, s namerom da siđe s kreveta. Ali nešto joj je zadržavalo levu. Neki teg. Iznenađena tim tereotom, izgubi ravnotežu i oseti kako se strmoglavljuje naniže. Sruši se na čvrstu i hladnu površinu, tresnu licem o nju. Leva noga poslednja pade na pod i izazva mukli zvuk, kao kamen koji udara o tlo.

Buka je privukla nečiju pažnju, zato što jasno začu kako se vrata otvaraju i zatvaraju. Onda primeti kako neka senka trči ka njoj: nešto zazveča na njenom boku – neka alka puna ključeva. Senka položi činiju koja se pušila na pod i zgrabi je ispod pazuha. „Samo mirno“, ohrabri je muški glas dok se podizala. „Samo budi mirna“, ponovi nepoznati, dok se pažljivo bavio njenim gotovo beživotnim telom. „Nije to ništa.“

Osećala je da će se ugušiti, samo što nije izgubila svest. Zbog toga klonu glavom na grudi čoveka.

Mirisao je na kolonjsku vodu i nosio je kravatu, što joj je delovalo surovo i apsurdno.

Čudovišta ne nose kravatu.

Čovek je podiže na krevet i, pošto joj je sklonio kosu sa lica, opet joj stavi masku na usta. Kiseonik joj ponovo ispuni pluća i ona oseti olakšanje. Pošto ju je ispružio valjano, namesti joj jastuk ispod leve noge, koja joj je bila u gipsu od članka sve do iznad kolena.

„Ovako će ti biti udobnije“, reče joj brižno. Na kraju pređe na cevčicu infuzije koja se otkačila i opet joj zavuče iglu u nadlakticu. Dok je to obavljao, ona nije prestajala da ga posmatra sa čuđenjem.

Nije više bila navikla na ljubaznost. A naročito ne na ljudsko prisustvo.

Ipak pokuša da ga što bolje osmotri. Da li ga poznaje? Činilo joj se da ga nije nikada videla. Dala mu je šezdesetak godina, imao je atletsku građu. Nosio je okrugle naočari sa tamnim okvirima. Kosa mu je bila raščupana. Pored alke sa ključevima zakačene o kaiš imao je blokčić sa fotografijom pričvršćenom na mali džep plave košulje. Rukavi su mu bili zavrnuti do lakata.

Kada je završio, čovek pokupi vrelu šolju sa poda i stavi je na noćni stočić, na kojem se nalazio i žuti telefon.

Telefon? To ne može biti telefon!

„Kako se osećaš?“, upita je.

Nije mu odgovorila.

„Možeš li da govoriš?“

Ona nastavi da ćuti i pogleda ga razrogačenih očiju, spremna da se baci na njega.

On joj priđe. „Razumeš li moje reči?“

„Je li ovo neka igra?“ Glas joj je bio promukao, prigušen maskom sa kiseonikom.

„Šta?“, upita on.

Ona se nakašlja. „Je li ovo neka igra?“, ponovi.

„Ne znam na šta ciljaš, žao mi je.“ Onda dodade: „Ja sam doktor Grin.“

Nije poznavala nikakvog doktora Grina.

„Nalaziš se u Svetoj Katarini, to je bolnica. Sve je u redu.“

Pokuša da shvati smisao tih reči, ali bez uspeha. Sveta Katarina, bolnica – bile su to informacije izvan njenog domašaja.

Ne, ništa nije u redu. Ko si ti? Šta u stvari hoćeš od mene?

„Shvatam da te sve ovo zbunjuje“, reče čovek. „To je normalno, još je rano.“ Za trenutak se netremice zagleda u nju, ćutke i sa sa-
žaljenjem.

Niko me ne gleda tako.

„Doneli su te ovde pre dva dana“, nastavi ovaj. „Spavala si skoro četrdeset osam sati. Ali si sada budna, Sem.“

Sem? Ko je Sem? „Je li ovo neka igra?“, upita treći put.

Možda je ovaj čovek primetio zbunjenost u izrazu njenog lica, zato je sada delovao zabrinuto. „Ti znaš ko si, zar ne?“

Ona se zamisli, uplašena odgovorom.

Čovek se napregnu da joj se osmehne. „Okej, idemo polako... Gde misliš da se nalaziš sada?“

„U lavirintu.“

Grin baci kratak pogled ka ogledalu, pa joj se onda opet obrati. „Rekao sam ti da smo u bolnici, ne veruješ mi?“

„Ne znam.“

„To je već nešto, dobro je.“ Sede na metalnu stolicu, nagnu se napred, sa laktovima na kolenima, i prekrsti ruke u položaj koji uliva poverenje. „Zašto misliš da si u lavirintu?“

Ona se osvrnu okolo. „Nema prozora.“

„To je čudno, u pravu si. Ali, vidiš, ovo je posebna soba. Nalazimo se na odeljenju za opekotine. Doneli su te ovde zato što tvoje oči više nisu naviknute na prirodno svetlo, moglo bi da ti naškodi, delovalo bi poput opekotine. Eto, i to je razlog za ultraljubičaste lampe.“

Oboje istovremeno baciše pogled na plava neonska svetla.

Onda se čovek okrenu prema zidu sa ogledalom.

„Odande lekari i rođaci mogu da posmatraju pacijenta, a da ga ne izlažu riziku od infekcije... Znam, deluje kao prostorija za ispitivanje u policiji, kao one koje se mogu videti na televiziji ili na filmu“, pokuša da se našali. „Na mene je ostavila takav utisak.“

„On ne voli ogledala“, reče ona u jednom dahu.

Doktor Grin se opet uozbilji. „On?“

„Ogledala su zabranjena.“ Zaista, do tog trenutka izbegavala je da se okrene ka zidu sa leve strane.

„Ko je zabranio ogledala?“

Ona ne reče ništa, pomisli da ćutanje može biti dovoljno. Čovek joj uputi još jedan blagonaklon pogled. Bio je blag kao milovanje, ali jedan deo nje oseti bes. Još nije bila sigurna ni u šta.

Neće me prevariti.

„Dobro, recimo ovako“, reče Grin, ne čekajući odgovor. „Ako su ogledala zabranjena, a ovde postoji jedno, onda se možda više ne nalaziš u lavirintu. Je li tako?“

Nije mogla da nađe nikakvu zamerku takvom rezonovanju. Ali nakon toliko prevara – nakon tolikih *igara* – bio je mučan i sam pokušaj da ima poverenja u nekoga.

„Sećaš li se kako si dospela u lavirint?“

Ne, ni toga se nije sećala. Bila je svesna da postoji neko 'napolje', ali, koliko je znala, uvek je bila tu unutra.

„Sem“, ponovo izgovori to ime. „Došao je trenutak da se razjasne neke stvari, zato što, nažalost, nemamo mnogo vremena.“

Na šta se to odnosilo?

„Iako smo u bolnici, ja nisam pravi doktor. Moj zadatak nije da te lečim, postoje mnogo sposobnije osobe koje se bave tvojim zdravljem. Moj posao je da pronađem zle ljude, kao što je onaj koji te je oteo i posle te držao zarobljenu u lavirintu.“

Oteta? O čemu ovaj govori?

Vrtelo joj se u glavi, nije bila sigurna da želi da još sluša o tome. „Znam da je bolno, ali moramo da to uradimo. To je jedini način koji nam preostaje da ga zaustavimo.“

Šta to znači „da ga zaustavimo“? Nije bila sigurna da želi da to uradi. „Kako sam dospela ovde?“

„Verovatno si uspela da pobegneš“, odgovori odmah Grin. „Pre dve noći jedna patrola pronašla te je na ulici u nenaseljenom kraju, u blizini močvara. Jedna noga bila ti je slomljena i bila si bez odeće.“

Zatim dodade: „Možda si bežala, sudeći po ogrebotinama koje imaš na sebi.“

Ona pogleda u svoje nadlaktice, pune sitnih ozleda.

„Pravo je čudo kako si uspela.“

Ničega se nije sećala.

„Bila si u stanju šoka. Policajci su te doveli u bolnicu i obavestili odsek. Vršili su upoređivanje među prijavama o nestanku i tako došli do tvog identiteta... Samanta Andreti.“

Zavuče ruku u džep sakoa prebačenog preko naslona stolice, izvuče listić papira i pruži joj ga.

Ona ga pažljivo osmotri. Bio je to letak sa fotografijom nasmejane devojkice kestenjaste kose i očiju. Ispod slike je crvenim slovima bila odštampana jedna reč:

NESTALA.

Oseti grčenje u stomaku. „To nisam ja“, reče i vrati mu listić.

„Normalno je da sada to kažeš“, potvrdi Grin. „Ali ne moraš da brineš, već si napravila veliki napredak u odnosu na stanje kada su te pronašli. Da bi te učinio pokornom i da bi te što bolje kontrolisao, otmičar te je drogirao psihoaktivnim lekovima. Pronašao sam znatnu količinu njih u tvojoj krvi.“ Onda pokaza na infuziju zakačenu za njenu nadlakticu. „Daju ti jednu vrstu protivotrova. I to deluje, zato si sada svesna. Uskoro će ti se povratiti i sećanje.“

Želela je da poveruje u to – *bože, koliko bih to volela.*

„Spasena si, Sem.“

Na te reči, obuze je neki čudan mir. „Spasena“, ponovi sama za sebe. Oseti kako joj se u uglu oka stvara mala suza. Ponada se da će ostati tu, nepomična, da neće kanuti na obraz, zato što nije smela da dozvoli sebi da spusti gard.

„Nažalost, ne smemo čekati da lečenje pruži potpuni efekat, eto zašto sam ovde.“ Onda se zagleda u nju: „Moraćeš da mi pomogneš.“

„Ja?“, upita ona zapanjeno. „Kako ja mogu da vam pomognem?“

„Tako što ćeš se setiti najvećeg dela stvari, čak i onih najbeznačajnijih.“ Ponovo pokaza na zid sa ogledalom. „Tamo iza su policajci, prisustvovaće našem razgovoru i preneće svaki detalj za koji budu smatrali da je važan agentima koji su tamo napolju zaduženi da uhvate tvog otmičara.“

„Ne znam da li sam u stanju to da uradim.“ Bila je iskrena, preplašena i želela je samo da se odmori.

„Slušaj, Sem. Ti želiš da taj čovek plati za ono što ti je učinio, zar ne? Pogotovo što nikada ne bi poželeva da istu stvar učini nekom drugom...“

Ovaj put suza skliznu na obraz i zaustavi se na ivici maske sa kiseonikom.

„Kao što si već sigurno shvatila, ja nisam policajac“, nastavi ovaj. „Nemam pištolj, ne idem okolo da jurim kriminalce i pucam. Istinu govoreći, nisam toliko hrabar.“ Nasmeha se sam sebi na svoju šalu. „Ali mogu da ti nešto potvrdim: uhvatićemo ga zajedno, ti i ja. On to ne zna, ali postoji jedno mesto odakle ne može da pobegne. I tamo će se odvijati lov na njega: ne napolju, već u tvojoj svesti.“

Naježi se na poslednju rečenicu doktora Grina. Iako nije uspevala da to prizna, oduvek je znala da joj je *on* ušao u glavu – kao neka vrsta parazita.

„Šta kažeš: imaš li poverenja u mene?“